

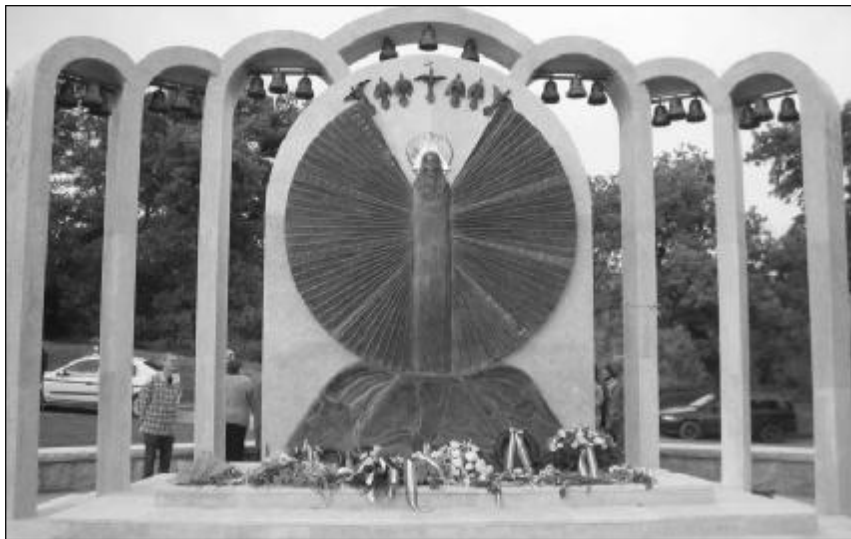

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2009. JANUÁR XX. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

„NYÚJTS FELÉJE VÉDŐ KART”!

Himnuszunk reménye

A 2006-ban Budakeszin felavatott Himnusz-szobor V. Majzik Mária Magyar Örökség-díjas képzőművész alkotása. A szoborkompozíció közepén álló istenalakot a Himnusz szövege veszi körül. A domborművet 21 harang egészíti ki, amelyeken ünnepnapokon nemzeti imánk szólal meg

Január 22-e a Magyar Kultúra Napja, mert Kölcsey Ferenc Himnusz című költeményét 1823. január 22-én vetette papírra. Erkel Ferenc 1844-ben zenésítette meg és aztán vált nemzeti imádsággá, nemzeti himnusszá.

Időbe telt, amíg eldőlt, hogy Kölcsey Himnusza, vagy Vörösmarty Mihály Szózata lesz-e a magyar himnusz. Vörösmarty 1836-ban írta a Szózatot, amikor a reformellenzék már nem kért, hanem jogokat követelt. Kossuth megindította a Törvényhatósági Tudósításokat. A hatalom abban az évben megkísérelte az ellenzék megfélemlítését, elfogatta az országgyűlési ifjúság vezetőit, a Törvényhatósági Tudósításokat pedig betiltotta. Ebben a helyzetben szólította fel a hazafiakat Vörösmarty, hogy „hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!” Rendületlenül helytállás nélkül nemzethalál lehet a magyarság sorsa. Nincs tehát más választás, mint rendületlenül helytállás, vagy nemzethalál.

Nem véletlen, hogy ez a felhívás azonnal érthető volt a nemzet számára. Az sem véletlen, hogy a Szózatot Egressy Béni 1843-ban – tehát egy évvel a Himnusz előtt – meg is ze-

nésítette. Aztán 1848-49-ben ez a lelkesítő szövegű és zenéjű alkotás nagyon népszerű lett. A szabadságharc legyőzése fordulatot hozott a Szózat és a Himnusz egymáshoz való viszonyában.

Világos után a csaták rendületlenül megvívására többé nem volt mód. Győzött a nyomasztó túlerőben levő ellen. Hála Istennek, azonban a megjövendőlt nemzethalál is elmaradt, nem csupán a rendületlen fegyveres harc. A népek nem vették körül a magyar nemzet sírját. „Európa csendes, újra csendes” lett. „Elzúgtak forradalmi... lecsendesült és Szabadságát nem vívta ki.” A miénket sem. Kiderült: „Magára hagyták a gyáva népek a magyart.” Nem először és nem utoljára. De sírba nem a nemzet szállt, hanem a szabadság. A nemzet túlélte. Úgy-ahogy, de túlélte.

Nagyok voltak a veszteségek, nyomasztó volt a megtorlás, ám élni a nemzet többségének azért még lehetett. Sőt 1848 legfőbb vívmányai, a polgári átalakulás alapjai, a törvény előtti egyenlőség, a polgári tulajdonviszonyok, a jobbgágyrendszer eltörlése megmaradt. Ezekre támaszkodva a testvériség és

DR. CSOHÁNY JÁNOS

FOLYTATÁS A 6. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

A túlélő

MEGVESZI a jegyet, aztán még veszekszik egy sort a vasutással az idősödő nő. Az a baja, hogy nem lehet simán odasétálni a vonathoz, hanem felüljáró vezet a vágányokhoz. Az pedig sok lépcsőt jelent. Legalább ötvenet. A jegy-árus széttárja a kezét. A néni meg mondja a magát. Önmagát hergeli. A vasutasnak arcizma sem rándul. Szokva van. Sok emberrel találkozik egyetlen nap is. Meg sokfeléval.

MÁR A vágánynál várom a vonatot, mikor egy sínek között csetlő-botló emberre leszek figyelmes. Az előbbi néni az. Nem akart lépcsőzni, bement hát a tilosba. Nagy csomagokkal egyensúlyoz az akadályok között, ügyet sem vetve a külvilágra.

KÖZBEN a hangosbemondó egy nyugat-európai inter-cityt jelent be, ami meg sem áll ezen a kis állomáson, hanem tovahalad a főváros felé. 33 fokal a hőség, mindenki tikkadtan áll a peronon, – mondjam, ne mondjam? – azzal a tipikus anyaországi tekintettel, ami oly sokat elárul egy társadalom állapotáról.

A HANGOSBEMONDÓ sokadjára figyelmeztet a közeledő gyorsra. Közben a peron elejéről kiáltozás hallatszik. Az asszony éppen azon a sínpáron egyensúlyoz, amin keresztülhalad a szerelvény. Olyan, mint egy film az egész: a vonat hosszan fűtül, hatalmasat fékez, a mama meg a sinen imbolyog. Egyre csökken a kettejük közötti távolság, magamban már tettem meg a nénit, közben a vonat befut oda, ahol a nő állt a csomagjával és végre megáll. Döbent csend a peronon. Mi lesz most? Hogy fogják onnan kiszedni az áldozat testét? – cikáznak bennem a kérdések.

AZTÁN a vonat mellett valami megmozdul. A nő az. Összeszedi a motyóját, hátra se néz és megy a legközelebbi padhoz. Mellette négy-öt középkorú utas, egyikük, egy férfi emelt hangon szítja a felelőtlenségét. Az asszony, aki pár perce még telekürtölte az állomást az ötven lépcsőfok miatti felháborodásával, most hallgat. A korholó hangok is elnémulnak, a gyorsvonat elindul, s ki-ki áll tovább a peronon, azzal a hamisíthatatlan magyarországi arckifejezéssel, ami innen nézve annyira érthetetlen és idegen. VÉGRE a mi vonatunkat is bejelentik, jön egy vasutas, aki majd zöldet ad. Odatrappol egy mellettem álló imbolygó öregemberhez és alaposan letolja. „Tudja, hogy marha nagy szerencséje volt?” Hogy miért és hogyan kerül a „marha” a peronra, ne tőlem tessék kérdezni. A jelzőt helyettesíti, az odaáti magyar nyelvben. Az öreg imbolyog, mozgatja a száját, de csak szótagok bukhatnak ki rajta. A gyorsbeszélő szlengszótáras vasutas meg csak sorolja a marhákat. Magsajnálom a bácsit, nem tudni részeg-e vagy csak betegség miatt nem tud beszélni s helyette mutatók a peron elején ülő „lépcsős nénire”, neki mondja a marha-ságokat. Vasutas szó nélkül el, aztán jó alaposan beolvas a túlélőnek, aki most már nem kéri ki magának a lépcsőmászást, persze azt sem ismeri el, hogy hibázott. S, ha az ő olvasatában nem vétett lehet, hogy újra megteszi. Másutt, más körülmények között.

KÉRDÉS, az a „marha nagy szerencsévé” degradált isteni kegyelem megint ott lesz velem? Lesz-e megint túlélő?

FÁBIÁN TIBOR

„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.” (Jn 3,30)

Januárban sokan jókívánsággal keressük fel egymást, akár élő, akár írott szóval. Egy-egy kézfogás, őszinte ölelés, szerető tekintet még a szavaknál is jobban kifejezik tiszteletünket, szeretetünket, ragaszkodásunkat családtagjainkhoz, barátainkhoz, ismerőseinkhez, gyülekezeti társainkhoz.

Az új polgári esztendőben is, mi keresztyének valljuk, hogy a szeretet mindennapi gyakorlása a legszebb és legnagyobb ajándék földi életünkben, s ez ha nem is olcsó szeretet, hisz Krisztus drága vérébe került, ingyen van, pénzbe nem kerül, csak odafigyelésbe, lelki ráfordításba, szeretetbe.

Keresztelő János „újévi” hitvallása is a lelki gazdagság, a lelkiekben való gyarapodás, növekedés forrását fogalmazta meg. Az új év boldogsága is attól függ, hogy kit engedünk a szívünkben érvényesülni, kit engedünk nagyra, nagyobbá lenni. Ha az Én önző akaratát, álmát, vágyát engedjük érvényesülni, uralkodni, akkor boldogtalankok leszünk. Ha Krisztust engedjük lelkünkben érvényesülni, az ő akaratát előbbre tartjuk mint a magunkét, ha nagyobbá

A LÉLEK CSENDJE

Elsőnek lenni a szolgálatban

teszük az ő szeretetét, akaratát, mint a mi gondolatunkat, érzésünket, ha lelkileg előtte kisebbé leszünk, boldogok leszünk.

A 21. századi modern világ épp ennek a bibliai üzenetnek az ellentétjét hirdeti. Nekem kell érvényesülni, Isten és mások akaratát, tettét, érzését, gondolatát kisebbé kell tenni, nekem kell uralkodni, a rajtam kívüliek legyenek kisebbé. Ez a jelmondat azonban az önzőség jelszava, lelketlenné, embertelené, boldogtalaná teszi, formálja azt, aki ezt tartja élete mércéjének, ezt veszi figyelembe. A modern ember ezért marad egyedül, sőt magányos; elveszíti Istennel, embertársaival, de még önmagával is harmonikus kapcsolatát. Lelki egyensúlyát nem találja, az igaz értékekkel szemben közömbös marad, a magában felismert irt, ürességet igyekszik hamis tanításokkal, tanítókkal, szenvedélyekkel pótolni, amelyek még inkább boldogtalaná teszik, lelki nyomorékká formálják.

Drága testvérem, aki ez év elején olvasod e sorokat, te ne engedj a kísértésben az önzőségnek, te ne engedd, hogy növekedjék benned az önzőség, a közömbösség, ne engedd, hogy Krisztus üzenetén kívül más ér-

vényesüljön lelkedben. Tedd magad napról napra kisebbé Krisztus előtt, nap mint nap engedd, hogy ő világítson át, ő érvényesüljön. Csak, ha ő ad „zöld utat” gondolataidnak, tetteidnek, akkor érvényesítsd azokat.

Krisztusé a prioritás, az elsőbbség, nekünk az ő szavára félre kell állnunk. Nekünk, tanítványoknak, soha sem lehet az a célunk, hogy embertársainkat végleg magunkhoz kössük, ránk csak addig van szükségünk embertársunknak, míg ő Krisztusra és a krisztusira rá nem talál. Ha Isten kezéből a mi eszközi feladatunkat elkértük és be is fejezhettük, akkor örömmel félreállhatunk, hisz nem mi kell mások Krisztusai legyünk. Mindnyájunknak csak Krisztus lehet és kell Krisztusa legyen, akihez el kell érkeznünk, aki mindnyájunkban, bennünk nagyra válhat.

Keresztelő János boldogan halt meg, mert ő nem akart többet és nem is vállalt többet, mint amire Isten e világra teremtette: előkészíteni az utat Krisztushoz. Krisztus az első, én és mi csak utána jövünk. Ha első akarsz lenni, a szolgálatban, az önzetlenségben légy az.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

HISZEM ÉS VALLOM

Lángoló tisztítóűz

Ha meghalok, mi következik? Pokol vagy mennyország? Álom vagy valóság? Végleges megsemmisülés, vagy reinkarnáció? Újjászületés itt a földön, vagy más dimenzióban? Ezek olyan kérdések, melyek naponta felszínre kerülnek. Boncolgatjuk, alátámasztjuk, de továbbra is kétkedően félredobjuk.

A legtöbb keresztyént a pokol fogalma érdekli a legjobban. Megértem: a félelem nagy úr! Rettogunk, hogy elviselhetetlen gyötrelmek között éljünk. Csakugyan lópatás, szarvakkal rendelkező ördögök, szurokkal teli üstökben fogják „kifőzni” belőlük az életet? Nem! Mert Jézus azért szállt alá a poklokra, hogy az én legnagyobb kísértéseimben biztosítva legyek afelől, hogy az én Uram, a Krisztus, az ő kimondhatatlan gyötrelmével, fájdalomával és rettegéseivel, melyeket lelkében, a keresztfán és azelőtt is elszenvedett, engem a pokol rettegésétől és gyötrelmeitől megszabadított (Heidelbergi Káté 44. válasza).

A pokol létezésének valóságosságát a Biblia számtalan helyen állítja. Jézus Krisztusnak több mondanivalója van a pokolról, mint bárki másnak! Sőt, Ő beszél a pusztító gyehennáról is. Krisztus idejében a gyehenna azon jeruzsálemi szemételep neve volt, ahol a város hulladékát égették el. Később

itt hamvasztották el a bűnözők holttesteit is egy állandóan égő tűzön; így vált a gyehenna a teljes megsemmisülés, a pusztulás szimbólumává. Krisztus ezt példaként használja a kárhozatra, a halál utáni élet elvettségére, amikor azok, akik földi életükben Isten nélkül éltek, rosszat tettek az embereknek. Vétkeztek Isten törvényei ellen, ám nem bánták meg, ezért a gyehennára kerülnek. Tehát mondhatni úgy is, hogy a lelki szemételepre, az örökélet szemételepére.

Érdekes, hogy a pokol fogalma minden vallásban szerepel. A buddhista tanítások szerint, hasonlóan a katolikusok purgatóriumához, a pokolban lévő gyötrelmek időszakiak, és/vagy bizonyos fokú szenvedés elviselése után véget ér. Tarthat akár a világ végéig, de mégsem örökké, vagy lehet a haláltól és/vagy a világ végétől kezdve örökké tartó (a katolicizmus és iszlám sze-

rint). Azonban mindenhol a lángoló tűzzel szimbolizálják. Ez az a tűz, ami a lelkekben ég, és nem a testekben. Akiknek itt a földön nem kell a szeretet, a Krisztus szerinti bűnbocsánat, a jóság; nem kell Isten, azok lesznek ott együtt!

Vajon, én ott leszek? A Káté 44. kérdése azt tanítja, hogy Krisztus átlépte az egyedüllét kapuját, alászállt az elhagyatottság elérhetetlen és átléphetetlen mélységébe. Azt is jelzi, hogy az utolsó éjen, amelyen nem hat át semmilyen szó, amelyben olyanok leszünk, mint a síró és kitett gyerekek, van egy hang, amely hív minket, egy kéz, mely megfog és vezet. Krisztus azáltal, hogy belezuhant a végső emberi magányba, utat hasított abból, ahonnan korábban sehova sem vezetett kiút – legyőzte a poklot.

Joseph Ratzinger *Meditationen zur Karwoche* című könyvében írja: „Már most is megsejthetünk a valamit remélő bizonyosságban abból, hogy az elhagyatottság legmélyebb órájában nem leszünk egyedül. S miközben lázadozni kezdenénk Isten halálának sötétsége ellen, hálások leszünk a fényért, amely ebből a sötétségből reánk árad.”

Egy fény. Krisztus bűnbocsátó és új életet adó örök fénynyalábja. Lelki világosságot szül, ami széttepi a pokol fekete gyolcsát. Mert engem a pokol rettegésétől és gyötrelmeitől megszabadított!

ORBÁN LEVENTE

SASS KÁLMÁN MÁRTÍRHALÁLÁRA EMLÉKEZTEK

A változás előkészítői

„Az Érmellék messiása”

Megbecsüli-e mártírjait a jelen? Hiszen annak tisztázásáig sem jutotunk el, hogyan viszonyulunk azokhoz, akik nem voltak a meghatározás emberei – hangoztatta a Zsid 10,38-11,1 alapján tartott prédikációjában Tőkés László püspök. Varga Andrea történeoszt idézve hozzátette: Sass Kálmánék és nemzedékük a változás előkészítői, 89 előhírnökei voltak.

„Tömve volt mindig a templom, amikor Kálmán prédikált. Oly vakmerően prédikált, hogy több alkalommal megdöbbentem az olyan nyílt kijelentésein, hogy 'nem Hitler és nem Sztálin intézi a világ sorsát, hanem a magasságos mennybéli Úristen!' Az ilyen haronást nem csoda, ha igyekeztek minél hamarabb elnémtani az ellenségek, akik pedig több oldalról támadtak reá, éppen azért, mert rendkívüli egyéniség volt.”

BALASKÓ VILMOS

Sass Kálmán lelkipásztorra emlékeztek Érmihályfalván december első vasárnapján, kivégzésének 50. évfordulóján. A délelőtti istentiszteletet előadás, koszorúzás és kiállítás-megnyitó követte.

Erdektelenség és kettős mérce érvényesül a kommunizmus bűneinek feltárása és elítélése kapcsán – mutatott rá az igehirdetést követő beszédében a püspök, hozzátéve, hogy várhatóan március folyamán az Európai Parlament plénuma elé kerül a kommunizmus áldozatainak ügye.

Sass Kálmán egyenlő félként levelezett a kor nagyjaival: Nagy Ferencsel, Tildy Zoltánnal, Illyés Gyulával – mondta sodró erejű előadásában Tófalvi Zoltán történész. Sass egyik tanulmányára is utalt, melyben a szerző a kisebbségi kérdés egyetlen járható útjának a kantonális Magyarország létrehozását látta. Tófalvi Sass Kálmán vallatásáról elmondta: a hatóságok egy kaktuszfajtából készült gyógyszerrel vallatták, ami beszéd-kényszert vált ki.

A templom falán elhelyezett Sass-emléktábla megkoszorúzása előtt Forró László lelkész-előadó-tanácsos Sass Kálmán iskola-alapító, közösség-szervező és vállalkozásteremtő tevékenységét emelte ki. A koszo-

A Sass Kálmán emlékére állított tábla alatt Forró László (képünkön balról az első) mondott beszédet

rúzás során az emlékező gyülekezet elénekelte a *Krasznahorka büszke vára...* kezdetű kuruc dalt. A gyülekezeti ház bejárata mellett Veronika testvér – polgári nevén: Földesi Ilona – emléktábláját koszorúzták meg. Földesi Ilona Sass Kálmán mellett szolgált Mihályfalván, 1957-ben őt is letartóztatták.

A gyülekezeti ház tetőterében Sass Kálmán életéről és koráról nyílt kiállítás, ahol személyes tárgyai és az Egyházközösség dokumentumai mellett a lelkipásztor palástját is megtekinthették az érdeklődők. A megnyitón dr. Maróth Miklósné dr. Jeremiás Éva mihályfalvi gyökerekkel rendelkező, anyaországban élő professzorasszony mondott beszédet.

F. T.

Sebes-Körös Menti Ifjúsági Találkozó

Második alkalommal került megrendezésre Pósalakán a Sebes-Körös Menti Református Ifjúsági Csoportok Találkozója december 6-án, délelőtt 9 órai kezdettel. A hideg esős időjárás ellenére szép számmal érkeztek a fiatalok, mintegy 85-en, különböző gyülekezetekből.

A pósalakai gyülekezet lelkipásztora Pál László és neje Pál Timea zene-vallásánárnő szervezők fogadták a mezőtelegdi, pusztajlakai, mezőtélki, köröskisjenői, fugyi, örvendi, révi, élesdi és magyarkéci ifjúsági csoportokat. A fiatalok számbavétele után a zenekar ifjúsági énekekkel hangolta a közösséget az előadásra.

A meghívott előadó Mike Pál magyarkéci lelkipásztor *A Biblia az életben – hogyan olvassam a Bibliát?* címen tartott előadást. Interaktív előadásmódjával hamar megtalálta a hangot a fiatalokkal. A fiatalok őszinte hozzászólásaiból kiderült, hogy nagyon keveset olvasnak, a Bibliát pedig nagyon ritkán. Az előadó hangsúlyozta a Biblia jelentőségét, mondván, hogy attól hiteseles, attól különbözik más könyvektől, hogy Isten szava. A Biblia nem egy kitaláció,

Vidám ifjak és lelkészeik a Mikulás társaságában. Második alkalommal tartották meg a Sebes-Körös menti ifjúsági találkozót

hanem a megbízható könyv, mert rengeteg vér tapad hozzá, sokan az életüket feláldozták érte. Nem nassolni való, hanem alapétel a lelki táplálkozásban, ha azt akarjuk, hogy lelkileg egészségesek legyünk. A Biblia nem egy receptes könyv, ami mindenre konkrét lépéseket ad, hanem irányelvet, tanácsot, támogatást nyújt. Ezért időt kell szánni arra, hogy a tudatunkig eljusson az Isten Igéje, aztán a szívünkbe. Fő üzenete összefoglalva olvasható a Jn 3,16-ban: „Mert úgy szerette Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiat ad-

ta, hogy valaki hiszen benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. A Biblia elsősorban arról szól, hogy Isten mit tett értünk. Az előadás után kiscsoportos beszélgetések következtek, majd uzsonnával, teával kínálták a vendégeket.

A program második felében következett az ifjúsági közösségek bemutatkozása, majd az alternatív programok: kézművesség, csuhé-angyalkakészítés, interaktív játékok, és filmnézés a Da Vinci kód cáfolatáról. Meglepetésként a Mikulás is meglátogatta a fiatalok közösséget, mindenkit megajándékozva egy Mikulás sapkával és sok-sok mosollyal.

Az énekek, ismerkedés, beszélgetés, Isten Igéje, játékok, a fiatalok nyitottsága és Isten áldása elfeledtette az esős, hideg időjárást és egy szép, lelkileg gazdag napot köszönhetünk a mi Urunknak. A vendégek finoman elkészített paprikás gulyást kóstolhattak, mielőtt haza utaztak volna. A pósalakai gyülekezet tagjai, fiataljai, nőszövetségének adományai, segítségével által vált valóra ez az ifjúsági találkozó, ami egy maradandó élmény, a jövőre nézve pedig biztató, hogy érdemes volt megszervezni és részt venni a szörványban élő fiataloknak. Soli Deo Gloria!

PÁL LÁSZLÓ

Első karácsony az új feketeerdői templomban

Tavaly karácsonykor Bogya Miklós, a gyülekezet lelkipásztora azt ígérte, hogy 2008. karácsonyán az új templomban ünnepelünk. Akkor pirosban állt az épület, befedve, nyílászárók nélkül. Vegyes érzésekkel fogadtuk ez az ígéretet, mert általában az a tapasztalat, hogy az építkezések igencsak elhúzódnak. De a munkálatok beindulásával mindinkább valósággá vált a reménység. December elejére a szószék kivételével minden elkészült az épület belsejében, megtörtént a nagytakarítás, s ezáltal alkalmassá vált istentisztelet tartására.

Isten iránti hálával köszönjük meg az adományát annak a harminchét egyházközségnek, ahol kórusunk adománygyűjtő körútja során szolgált. Köszönetet mondunk minden magánszemélynek, cégnek, Élesd város önkormányzatának, az Egyházkerületnek, a megyei RMDSZ-nek, a Kultuszminisztériumnak, akik támogatása nélkül nem épülhetett volna fel a templomunk.

December 24-én este a templom zsúfolásig megtelt helybéli és más településekre elszármazott hívekkel. Katolikusok is jöttek az istentiszteletre, vagy azért mert van rokonuk a gyülekezetben, vagy csak egyszerűen osztozni akartak örömről. Pótszékeket és padokat helyeztünk el, hogy mindenkinek legyen ülőhelye.

A lelkipásztor köszöntő szavai után az egyházközség kórusa nyitotta meg az ünnepi istentiszteletet. **Stefáncsik Ételka** elmondta Túrmezei Erzsébet Otthonon című versét, amely arról szól, hogy a templom sok minden kell legyen az életünkben. Elsősorban otthon, ahol mennyei Atyánk vár minket; megterített asztal, amelynél lelki eledellel táplálja a Hozzá járulókat; műhely, amelyben formál bennünket, és mindenekelőtt mennyei hajlékunk földi mása. Szavalat után a kórus elénekelt a **Schneider Arnold** zenetanár által három szólamra átírt 150. zsoltárt. Isten iránti hálánk kifejezése

„Felemelő istentiszteleten vettünk részt Feketeerdőn július első vasárnapján. Enyhén ívelő hegymorkok tövében gyülekeztek több, mint kétszázan Élesdről és Telegdről is, és még ki tudja, hány helyről az elszármazottak, hogy letegyék az új templom alapkövét. A helyet az élesdi polgármesteri hivatal ajándékozta a gyülekezetnek.”

(Csomay Árpád: A templomnak alapja vettessék, Harangszó, 2007 augusztus, 15. szám)

Bogya Miklós lelkipásztor családjá körében, az újonnan épült feketeerdői templomban

volt ez, amiért megsegített minket, hogy tizenhét hónappal az alapkövetés után az új templomban ünnepelhetjük Krisztus Urunk születését.

Ezt követően az Itt állok jászolod fölött kezdetű énekkel készültünk az Ige hallgatására. A lelkipásztor Lk 2,1-14 alapján rámutatott arra, hogy több mint 2000 évvel ezelőtt Isten munkálkodott a politikumban a római császár rendelete által, valamint a szent család életében és a mennyben is, ahol az angyalok örvendeztek, s átléptek a láthatatlan világból a látható világba, hogy hírül adják a pásztoroknak a Megváltó megszületését. Így teljesedett be, amit a próféták által Isten a választott népek ígért. Isten ma is munkálkodik: a politika által is, a mi szerény anyagi körülmények között élő család-jainkban is, ezért épülhetett fel ez a templom Isten karácsonyi ajándékaként számunkra.

Az istentisztelet a gyermekek és fiatalok szolgálatával zárult, akik énekeltek, verset mondtak, betlehemeset adtak elő. A Csendes éj éneklésével zártuk istentiszteletünket, minekutána a diakónusok kiosztották a karácsonyfa alatti csomagokat. A presbiterek kaláccsal kínálták a kivonuló híveket. **Lakatos Mária** gondnok mécses átadásával kívánt áldott karácsonyt. A gipszből öntött és kézzel festett mécsesstartók **Bogya Miklósné Tímea** tiszteletesasszony és tanítványai keze munkáját dicsérik.

Karácsony első napján úrvacsorai közösséggel egybekötött istentiszteletre hívta a harangszó a híveket. A prédikáció a Jn 1,1-12 alapján szólt. A lelkipásztor kiemelte, hogy Krisztus világossága olyan fontos számunkra, mint a napfény a szobanövényeknek. Csak úgy élhetünk teljes életet, ha Krisztust – aki a világosság – befogadjuk a szívünkbe. A délutáni istentiszteleten folytatódott a Lk 2. részének tanulmányozása a 15-20. versekkel. Az angyalok nemcsak hírül adták a pásztoroknak a Megváltó megszüle-

tését, hanem küldték őket, hogy induljanak el és találják meg a jászolban fekvő kisgyermeket. Nekünk a pásztorokhoz hasonlóan kell cselekednünk – szólt a lelkipásztor, vágyunk arra, hogy találkozzunk az Úr Jézussal. Ezért kell nekünk odamenni, ahol hangzik az ige, de ne csak a templomig jusunk el, hanem az élő Jézus Krisztusig. Igehirdetés után **Sánta Ferencné** elszavalta Baja Mihály Karácsony hívogatása című versét.

A karácsonyi ünnepségsorozat záró istentiszteletét ünnep második napján tartottuk. Ezen az istentiszteleten is szolgált a kórus. Először Ürögdi Ferenc Itt a karácsony című verse hangzott el **Stefáncsik Péterné** tolmácsolásában, majd a kórus elénekelt a három szólamra átírt Messze napkeletről kezdetű karácsonyi éneket, amelynek mind az öt versszaka így végződik: Csillag a vezér. **Sánta Olga** saját költésű versével örvendeztette meg a gyülekezetet. Az ünnep másodnapi igehirdetés alapigéje a Mt 2,1-2.10-12 volt. A prédikáció és az ének egyaránt a napkeleti bölcsekről szólt, akik keresték a zsidók királyát, akéhez a csillag vezette el őket. Tanúi lettek a csodának, amely megváltoztatta életüket. Leborulva imádták a kisdedit és ajándékokat adtak neki. A lelkipásztor elmondta, hogy amióta Feketeerdőn szolgál az itteni hívek életében is sok változást tapasztalt. Sokan szolgálják az Urat azokkal a talentumokkal, amit áldásként kaptak Istentől.

Úgy vélem és remélem, hogy mindannyiunk számára emlékezetes marad ez a karácsony, és reménykedve várjuk a következő nagy eseményt, amikor Isten segítségével felavathatjuk a már teljesen elkészült templomot. Ezért imádkozunk kitaróan mindenható, szerető és irgalmas Atyánkhoz, hogy továbbra is segítsen minket és áldja meg munkánkat.

ÖZV. SCHNEIDER FERENCNÉ PIROSKA

PILINSZKY JÁNOS

Milyen felemás

*Milyen felemás érzések közt élünk,
milyen sokféle vonzások között,
pedig zuhanunk, mint a kő
egyenesen és egyértelműen.*

*Hányféle szegyen és képzelt dicsőség
hálójában evickélünk, pedig
napra kellene teregetnünk
mindazt, mi rejteni való.*

*Milyen megkésve értjük meg, hogy a
szemek homálya pontosabb lehet
a lámpafénymél, és milyen
későn látjuk meg a világot
örökös térdrozkadását.*

Ige és keresztyénség az Európai Parlamentben

Rendhagyó eseményekre került sor december 9-10-én az Európai Parlamentben. A Biblia éve jegyében nemzetközi Biblia-kiállítást, másnap pedig Keresztyénség és Európa címen ökumenikus konferenciát tartottak.

Tőkés László 2008 januárjában kapta meg EP-képviselői mandátumát, februárban benyújtotta a kérést a bibliakiállítás megszervezéséhez, márciusban jóváhagyták – sorolja a tárlat létrejöttéhez vezető utat Szilágyi Zsolt. Az EP-képviselők mandátumuk során egy kiállítás megszervezésére jogosultak.

Mintegy 120 érdeklődő – köztük magyarországi és erdélyi EP-képviselők, valamint az ez alkalomra érkezett népes erdélyi és partiumi küldöttség – jelenlétében került sor a kiállítás megnyitójára, melyen 26 ország Bibliáit mutatták be. A gazdag Bibliagyűjteményt Gy. Szabó Béla fametszetei és Méliusz Juhász Péter Jób-fordítása egészítette ki. Utóbbi hasonmás kiadása erre az alkalomra készült el.

Ezelőtt alig több mint húsz esztendővel az én erdélyi – romániai – egyházamban, volt püspököm hathatós közreműködésével, még papírmalomban zúzták be a nyugati testvéreink ajándékképpen érkezett, mintegy tízezer bibliát, és WC-papírt gyártottak belőlük – emlékeztet beszédében Tőkés László püspök, EP-képviselő. Istennek csodája, hogy ilyen előzmények után, most egy nemzetközi bibliakiállítás szervezésében vehet részt kétszeres kisebbségben élő, elnyomott – királyhágómelléki – református magyar egyházam és az a Nagyvárad, mely a „magyar Biblia földjének” központja, és amelynek nevéhez az egyik legértékesebb magyar nyelvű bibliakiadás: az 1660-ban megjelentetett Váradi Biblia fűződik.

Szilágyi Zsolt az Európai Parlament elnökét a keresztyén vonal támogatójaként említi. Erről Hans-Gert Pöttering maga is bizonyosságot tesz beszédében: Az imént rájöttem, hogy Isten minden nyelven beszél, de ma kiemelten magyarul – utal Tőkés

„Isten minden nyelven beszél, de ma kiemelten magyarul”. Hans-Gert Pöttering, az Európai Parlament elnöke Tőkés László püspök, EP-képviselő, Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök és Kovács Zoltán egyházkerületi főgondnok körében

László pár perccel korábbi beszédére. Hozzáteszi: Európát nem lehet megérteni keresztyén gyökerei nélkül. Partium ennek a változhatatlan igazságnak élő példája.

A magyar kultúra az első nemzeti fordítások óta eleven szellemi-lelki párbeszédben él a Bibliával – hangsúlyozza a Schmitt Pál által felolvasott üzenetében Súlyom László köztársasági elnök, a kiállítás fővédnöke.

A másnapi ökumenikus konferencián jeles meghívottak – Piotr Mazurkiewicz, az Európai Közösség Püspökkari Konferenciái Szövetségének főtitkára, Hannu Takkula EP-képviselő, Rüdiger Noll CEC-főtitkár és mások értekeznek. Nyitóáhitattal Sipos Miklós esperes, az Esperesek Kollégiuma elnöke (Tit 1,16), záróáhitattal Püsök Csaba, a Királyhágómelléki Lelkészerkezet elnöke szolgál (Mt 5,14-16).

Európai parlamenti képviselőként vegyes érzésekkel kellett tapasztalnom, hogy az ideológiai alapokon álló ateista materializmus – keleti – világából a szekularizálódott, nyugat-európai fogyasztói társadalom vulgáris materializmusának a világába csöppenem – mutat rá beszédében Tőkés László. Mint mondja: ebből a sajátosan ellentmondásos helyzetből kiindulva hirdette meg a Keresztyén Európát! elnevezésű programot, és ennek a missziói tervnek a részét

Erdélyi vártemplom a konferencia plakátján

képezi a brüsszeli Biblia-kiállítás, valamint a Keresztyénség és Európa konferencia.

Gál Kinga EP-képviselő a szeretet fontosságát hangsúlyozza és arra figyelmeztet, hogy a szeretet, csakúgy, mint az együttélésre való nevelés kezd kiveszni a családok-

ból, az iskolából, az oktatásból, a mai társadalomból. A keresztyén felebaráti szeretet minden szinten egybe tudja forrasztani az emberi társadalmat – mutat rá Fejes Anzelm Rudolf, a Premontrei Rend nagyváradi főapátja. Hozzáteszi: minőségi időt kell biztosítani a családi élet megéléséhez.

Az egyház és az állam közti viszony egyik alaptétele az egyház autonómiájának tiszteletben tartása. E jogokkal való élelt messzemenően akadályozza a román hatalom centralista berendezkedése és a megújuló nacionalizmus – mutat rá Incze Zsolt lelképásztor. A hollandiai Tóth Miklós Ravasz Lászlót idézi: Kelet és Nyugat között a magyarságnak egy útja van: fölfelé. Hangsúlyozza: a magyarságnak missziós feladata van a világ felé. Surján László EP-képviselő a keresztyének közéleti szerepvállalására biztat. Ezzel kapcsolatban rámutat: sajnos az európai keresztyénség nincs „hívalló hangulatban”, egyfajta önkéntes katakombaélet jellemzi.

Az Európai keretek és helyi távolatok alcímet viselő értekezleten az erdélyi egyházi delegáció részéről felszólal még többek között Forró László előadó-tanácsos, Csiki Sándor, az Erdélyi Nagycsaládok Szövetségének képviselője és Gazda István temesvári lelképásztor. Csúry István helyettes püspök beszédét Anca Tibor ökumenikus referens ismertette.

A háttérben az erdélyi, királyhágómelléki küldöttség tagjai a konferencia résztvevői között

A presbiter kiskátéja

1. Presbiter lehet a gyülekezet minden választásra jogosult – férfi vagy női – tagja, aki tisztességes és egyházas életet él.

2. A presbitereket a gyülekezet választja az egyházi szabályzatban meghatározott időre. Minden gyülekezet felelős tehát presbiteréért, mert megválasztotta őket.

3. Nem választható presbiternek az, aki az istentiszteleteket nem látogatja rendszeresen, aki erkölcstelen életet él, részeges, káromkodó, irigy, haragtartó és önző, aki fontosabbnak tartja saját javát, mint a közösségét.

4. A jó presbiter élete tiszta, élettársát megbecsüli, gyermekeit fegyelem alatt tartja. A hit tisztasága felett családjában is örökődik, és rendszeresen olvassa a Bibliát, rendszeresen imádkozik.

5. Az istentiszteleteket családjával együtt szorgalmasan látogatja, az úrvacsorában minden alkalommal részt vesz.

6. Gyülekezete és egyháza javára szívvel és örömmel adakozik. Zevetőivel, lelkészével, presbiter társaival szemben testvéri szeretettel és bizalommal viselkedik. Az egyház ügyeit világi hatóságok előtt ügyvéd és szolgálja, mint saját érdekeit. Egyházi törvényeinket ismeri, azokat megtartja.

7. A presbitérium kötelessége felügyelni a gyülekezet hitelére, erkölcsi magaviseletére, gondozni a gyülekezet anyagi és szellemi ügyeit.

8. A presbiter a gyűléseken, az ott folyó tanácskozásokban és munkákban részt vesz. Magát komolyan és higgadtan viseli. Ha a gyűlésen vita vagy személyeskedés merül fel, kötelessége figyelmeztetni a heveskedőket, hogy nem csak saját, hanem Isten közösségének ügyében kell dönteniük. Minden tárgyhöz nyugodtan és leg-

jobb meggyőződése szerint szól hozzá. Amit jónak tart, nyíltan kimondhatja, anélkül, hogy vele bárkit is sértene. Nehéz ügyek tárgyalásától sem gyávaságból, sem kétszínűségből el nem marad. Ha a többség mást határozott, mint amit ő helyesnek tart, a többség akarata előtt meghajol, és annak engedelmeskedik. Ha a határozat meggyőződése szerint helytelen vagy éppen káros, a többség határozata ellen akkor sem izgat, hanem törvényes úton keresve igazát, igyekszik maga jóvá tenni a dolgot.

9. A presbiterek a lelkipásztor munkatársai, ezért azt minden munkájában hűségesen támogatniuk kell. A gyülekezet minden egyes tagjáért ők is felelősek lévén, kötelességük arra igyekezni, hogy a gyülekezetben Isten félelme és tisztelete uralkodjék, s a jó erkölcs otthonos legyen. A lelkésszel együtt kötelesek: a viszálykodókat békességre inteni, a tehetőseket áldozatkészségre buzdítani, a szűkölködők és nyomorultak ügyét támogatni, az elhagyottakat felkarolni, a gyengeket erősíteni, a bűnbetetteket a jó útra visszatéríteni, a megtérőket gondozni.

10. A presbiter buzdít Isten Igéjének olvasására, az igehirdetés hallgatására, s arra, hogy kétségeivel bárki bizalommal keresse fel a lelkipásztort, bizonnan annak tanultságában és tapasztalatában, s ajánlásaira hallgasson. A presbiter az órea bízott személyeket, családokat lelkiismeretesen látogatja, körükben beszélgetéssel és más módon Isten iránt ébreszt tiszteletet. A nyereszkeskedő, mértéktelen és szeretetlen tagokat szeretettel megdorgálja, s a jó útra visszavezetni iparkodik.

11. Pénzben, dicsőségben, az emberek háladatosságában való jutalmat a presbiter

munkájáért nem kér és nem vár. Erkölcsi jutalma az, hogy részt vehet a gyülekezet, s ezáltal Isten országának építésében.

12. Elméjében a presbiter szüntelenül maga előtt tartja, hogy őt Isten nem uralkodni, hanem szolgálni hívta, s kéri Istent, legyen segítségül erőtlenségében, tegye őt méltóvá erre a feladatra, hogy egész életében hittel tudjon járni azok előtt, akiket Isten reája bízott.

(Egyházszervezet.hu)

MÜLLER DEZSŐ

Vallomás

(Búcsúvers a vámfalui gyülekezettől)

*Hozzám nőtt az avasi ég
ibolyakéjje
hozzám nőtt a völgy
hullámszó lejtője*

*Hozzám nőtt a hegy
hömpölygő csöndje
hozzám nőtt az erdő
harmat-könnye*

*Hozzám nőtt a pirkadat
ocsúdó fénye
hozzám nőtt a szőlő
bágyadt derengése*

*Hozzám nőtt a templom
ékes rendje
s hozzám nőtt a gyermekek
pöttömnyi lelke*

*E temérdek jót Isten
egykor keblemre tette
s nemes ajándékát most
joggal visszavette.*

HIMNUSZUNK REMÉNYE

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

összefogás alapján a szabadság visszaszerzése sem tűnt annyira reménytelennek.

Az elnyomatás évtizedében aztán a fennkölt és hő imát rebegő Himnusz elfoglalta első helyét ikertestvére, a Szózat előtt a nemzet tudatában. A Himnusz nemzeti imádsággá magasztosult. Bibliái képei a protestáns reformációs meggyőződést idézték. Úgy, ahogy Kőlcsey a debreceni református kollégiumban tanulta. Isten választott népe a magyar. Lám

„Néhányan azt mondják, a Himnusz túl szomorú. Pedig csak látlelet ezeréves küzdelmeinkről. Erő a fohászhoz és a megcselekvéshez. Idegenben felcsendülve egy darab odahagyott haza. A gyermekkorunk édesége és kapaszkodó a halálunkban.”

JÓKAI ANNA

őseinket is felhozta Kárpát szent bércére. Szép hazát adott Bendegúz népének. „Árpád hős magzatjai felvirágoznak.” Ért kalászt lengetett Isten a Kunság mezein és nektárt csepegtetett Tokaj szőlővesszein. Ellenség nem vetette meg itt a lábát félvezredig, sőt Mátyás fekete hadát nyögte Bécsnek büszke vára.

A széthúzás, a belső viszálykodás, a pártharcok taszították romlásba a nemzetet. Ezek voltak azok a bűnök, amik miatt Isten – akárcsak ószövetségi választott népét egykor – a magyart is megfenyítette, hogy megjavítsa. „Hányszor támadt tenfiad Szép hazám kebledre, S lettél magzatod miatt Magzatod hamvvedre?” Ebből a helyzetből Kőlcsey az imádságot, az összefogást, a testvériesülést látta kivezető megoldásnak.

1822 őszén a király két és félszeresére emelt adót követelő rendeletével szemben kibontakozott a vármegyék ellenállása. Igen, ez az együttes bátor fellépés hozhat végül esztendő Magyarországnak, ezt adja

meg Isten – szakadt fel az ima Kőlcseyből. Ott csengtek fülében azon a január 22-én az újévi református énekek, amelyek vig és bősztendőt kérnek Istentől. A fenytést már megvolt – vélte a költő –, azután pedig a szabadulás következik. „Szánd meg Isten a magyart,/ Kit vészek hányának,/ Nyújts feleje védő kart/ Tengerén kínjának./ Balsors, akit régen tép,/ Hozz rá vig esztendő./ Megbűnhődte már e nép/ A múltat s jövődőt!”

KŐLCSEY FERENC Sződemeteren született 1790. augusztus 8-án, ősei Ond vezértől származtatták magukat. 1838. augusztus 24-én Szatmárcsekén hunyt el. 1823. január 22-én tisztázta le a Hymnus című költeményét, amely az Auróra című folyóiratban jelent meg 1829-ben, a cenzúra miatt A magyar nép zivataros századaiból alcímmel. 1844-ben Erkel Ferenc zenésítette meg, s 1903-ban lett a hivatalos himnusz. Kőlcsey legfontosabb műve, a Himnusz megírásának napját 1989 óta a Magyar Kultúra Napjaként ünnepeľjük.

TOLLVONÁS

Mimikri

– Hogy van az(?) – szegezte nekem a kérdést egy jámbor atyafi –, hogy a te szádból soha nem hallani a valláosságát jelző megszokott szófordulatokat, mint pl. megváltás, kegyelem, bizonyágtétel, üdvözülés stb. Azt is megfigyeltem – folytatta –, hogy az „Isten” nevet is jobbára csak köszöntés során használod, mi több a „Sátán” nevét meg egyenesen igavonó ökörfogatallal sem lehetne belőled kihúzni.

– Mimikri – válaszoltam tömören, vagyis egyfajta külső terepszín-felvetél, s egyben vértet az szekuláris értelmiség ellen, azaz inkább a megnyerésért. Szekuláris szóhasználattal: tudatos stratégia az ügy érdekében, de ha ragaszkodsz a klerikus szóképhez, nevezd nyugodtan a szekuláris értelmiséget megcélzó misszióknak.

– Jó, jó – erősödött tovább derék barátunk – de nem tartasz attól, hogy ez a külsődleges mimikri általalakul majd benned belsővé is, és akkor vallásilag kiürülsz?

– Nézd – próbáltam győzködni – a huszonnyedik órában vagyunk: a tét annál sokkal súlyosabb, mintsem hogy én, mint egyén kiürülök-e, avagy nem, főként ha a kegyes nyelvhasználat cél-tudatos kerülése valóban „kiürüléssel” lenne azonos. A tét: az én, a magam tér- és időbeli koordinátái között, az egyetemes jézusi etika tényszerű véggett képes vagyok-e (lennék-e) tulajdon részfeladatot betöltve, érdemben hatni a világban, a szekuláris értelmiség valamelyik reprezentánsára, ha annak útja netán keresztelné az enyémet, s ráadásul valamelyest fogékony is lenne mondanómra. S vajha – de ezt már csak nagyon halkán merem mondani számos hiátusom okán – valamiféle emberi minőséget is képes lennék felmutatni mindezek mellé ... az lenne csak az igaz! Nos, az a tét, hogy meg tudom-e vele értetni (ennyire az

alapoktól kell elindulni: ha léte valóban a vak anyag gomolygó véletlenének lenne származéka, vajon módjában lett volna-e az édesanyja énekelte altatót hallgatni, fején szimmetriába rendezett fülekkel, „sztereóban”(?) gyönyörködhetne-e a kék égben, aranylóbúzámezőben ugyancsak szimmetriába rendezett szemekkel, ha mind e mögött – ahogy Einstein fogalmaz – nem egy rejtőzködő „Intelligencia” állna(?), mivelhogy az anyag aligha ismerné a szimmetria tervezésről árulkodó fogalmát; avagy önmagától kölcsönzött-e volna a vak véletlen mondjuk zárógyűrűket emésztőrendszere be- és kimeneteli nyílásához, hogy ne árrasszon penetráns bűzt maga körül? S a szintén páros szimmetriába rendezett kezei, lábai s velük együtt ő maga is persze, vajon nem pusztulásra lennének-e ítélve, a legbanálisabb sérülés nyomán, hogy ha ez a rejtélyes Intelligencia nem kódolja génjeibe a gyógyulás mindennél titokzatosabb esélyét?

Tudnék bár ennyit megértetni egy megátalkodott „világi” értelmiségivel... Sok ez? Kevés? Nyom-e annyit a latban, mint saját környezetemben egymás kedvére, belterjesen hangzó bizonyágtételt? Ki-ki döntse el magában.

S lám, hogy zárul be a kör, hogy köszönnék vissza a dolgok Tökés László püspök úr, EU-parlamentar Harangszóban megjelent drámái hangvételű interjújából: „a kereszténységet nekünk kell exportálnunk Európába!” – mondja.

Őszintén szólva, hiábaaváló sziszifuszi kőgörgetésnek tűnik az egész így ránezésre. Mindenkire szükség lenne tehát a maga helyén az egy főre jutó szellemi GNP előállításához, hisz végül is az „exportra” szánt javakat itthon szokás megteremelni, nem igaz?

Nos, előttünk a pálya? Előttünk a tér! A mimikri eszközeit pedig ne hullajtsuk ki a tarsolyunkból! És ne feledjük: a huszonnyedik órában vagyunk! Vagy talán már azon is túl...

MUHARI ISTVÁN

(A szerző református presbiter.)

DERŰS PERCEK

Péter Pál

Levél érkezik: Tisztelt Lelkészi Hivatal! Kérjük adják ki unokánk keresztlevelét, aki 1994-ben lett keresztelve Péter Pál tiszteletes úr által.

A válasz: Ilyen nevű lelkész nálunk soha nem szolgált és az országos lelkészi névsorban sem szerepel. Nagy viszont a valószínűsége, hogy unokájukat a szentendrei Péter Pál templomban keresztelték.

GONDOLATOK

A teher

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28) A teher szót meghallva sok gondolat cikázik át az ember fején. Mivel olimpiai évben voltunk, először is a súlyemelő sportolók jutnak eszünkbe, akik erejüket megfeszítve edzenek és igrkeznek minél nagyobb súlyokat felemelni, cipelni a győzelem reményében.

Eszünkbe juthat a mondás is: Teher alatt nő a pálma. Sokszor halljuk, hogy a teherhordozás, a küzdés előrébb viszi az embert, képessé válik még nehezebb feladatok elvégzésére. Fülünkben cseng Nietzsche aforizmája: ami nem öl meg, az megerősít. De meddig bír az ember terheket hordozni? Ha körülnézünk, ha őszintén önmagunkba tekintünk, láthatjuk: testi és lelki terhek alatt roskadozunk. Meddig kell cipelnünk ezeket és főleg mennyi az a teher, amit még képesek vagyunk elhordozni?

Napjainkban, ha egy nő gyermeket vár, azt mondják róla, hogy terhes. Régen azt mondták: áldott állapotban van. Manapság az élet továbbadásának csodája teher az ember számára. Ma már áldottnak lenni is teher?

„Egymás terhét hordozzátok: így teljesítitek a Krisztus törvényét” szól hozzánk a Galata levél üzenete (6,2). Viszont önzésünk azt mondja lelkünkben: mi közöm van nekem mások terhehez, nem kívánhatja senki, hogy más terhét is felvegyem, mert ha akarnám, akkor sem tudnám.

Jézus át akar venni sok terhet a válunkról. Mi, kereszténynek ebben különbözünk másoktól: hisszük, hogy nem vagyunk egyedül és Vele még a terheket is könnyebb hordozni.

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terem könnyű.” (Mt 11,29-30)

URI IMRE

Diakónia, szeretetmunka

„Az egyházi szociális munkást, diakónust, szeretetmunkást a presbitérium az egyházi jogszabályokban meghatározott feltételek mellett, és az egyházi jogszabályokban meghatározott időre, az ilyen munkára törvényesen képezettek közül választja.” (A Királyhágómelléki Egyházkerület diakóniai tevékenységének meghatározása és szabályozása)

Az egyházban a diakónusok és az általuk végzett munka mibenléte a Pál apostol által alapított gyülekezetekben körvonalazódik először. Személyükről és megválasztásuk körülményeiről az 1Tim 3,8-13 verseiben részletesen olvashatunk. E szerint diakónus azokból válhat „akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel”, olyanok, akik a magánéletben is helyt tudnak állni, és „mind gyermekeiket, mind a maguk háza népét jól vezetik”.

A diakóniai munka, cselekvő szolgálat, és akik jól szolgálnak azok „nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére”. Mert a diakónus a tetteivel, cselekedeteivel nem csak segíti a rászorulókat, hanem „prédikál”, megmutatva milyen a Jézus indulatával élni.

Jakab apostol sem gondolja ezt másképpen, hiszen az ő számára a nyomorúságban élő árvák és özvegyek meglátogatása felér egy istentisztelettel (Jak 1,27). Hétköznapi teendőink sűrűjében hajlamosak vagyunk megfeledkezni a magányosan élőkről, a szükségét szenvedőkről, a betegekről. De ha

az Úr különösen szívén viseli a segítségre szorultakat, akkor nekünk sem szabad elhanyagolnunk az özvegyeket és az árvákat, az öregeket, az ágyhoz kötött betegeket és az elhagyatottakat.

Egyházunknak, gyülekezeteinknek ma is ugyanolyan nagy szüksége van diakónusokra, szeretetmunkásokra, mint annak idején. Szükség van azokra a presbiterekre, nőszövetségi tagokra, istenfélő férfiakra és asszonyokra, akik birtokában vannak Isten kegyelmi ajándékainak. Az Ef 4-ben felsorolt kegyelmi ajándékok arra valók, hogy felkészítsék a „szenteket”, vagyis a gyülekezet tagjait a szolgálat végzésére. Ha a szolgálatot önállóan is végezni tudják, a kegyelmi ajándék tovább vonulhat. Tehát az Úrért való szolgálat akkor eredményes, ha az ember a lehető legrövidebb idő alatt „főlölséggé” válik és új munkamező után néz.

A szeretetmunkás Isten munkása, hiszen az 1Jn 4,8 szerint Isten maga a szeretet, és ez a szeretet az adásban fejeződik ki, mert „úgy szerette Isten a világot, hogy engesztölt Fiát adta” (Jn 3,16). A szeretet szüntelenül a másik javát akarja, egyformán nyújtja a kezét a szeretetre méltó és az arra méltatlan felé. Sohasem vár ellenszolgáltatást, fátylat borít a bántásokra és a sérelmekre. Ez a szeretet mindig másokra gondol. Először mindig másokat szolgál ki és csak azután önmagát. A szeretet dolgozik, munkálkodik, hogy legyen másoknak mit adnia.

FARKAS ANDREA szociális munkás

CSELEKVÉSI PROGRAM A TRIANONI SEBEK GYÓGYÍTÁSÁRA. „Újra kell gondolni a magyar nemzet Trianonnal kapcsolatos szemléletét” – jelentette ki **Tőkés László** Budapesten. A püspök a trianoni trauma kezelésének egyik útját a történelemoktatás felülvizsgálatában és reformjában jelölte meg. Kitért arra is, hogy a szomszédos országokkal kötött alapszerződéseket újra kell tárgyalni, és az egykori magyar területekért cserébe jogokat kell követelni a magyar kisebbségek számára az utódállamoktól. **Németh Zsolt** kijelentette, hogy a következő magyar kormányának kiemelt ügyként kell kezelnie a határon túli magyarok és a határokon átvélő nemzetegyesítés ügyét. „Az új kormányának az állampolgárság kiterjesztésének a problémáját is meg kell oldania” – mondta a fideszes politikus.

(Forrás: Magyar Hírlap)

Mint már beszámoltunk róla, gyülekezeti házat épít a Nagyvárad-Rogériuszi Egyházközség. Képvén a 2008 nyarán megkezdett munkálatok helyszíne a templom előterében. Későbbi lapszámaink során visszatérünk az építkezés részleteire

GYÁSZJELENTÉS. Tisztelettel közöljük, hogy életének 90. évében, 2008. december 1-jén elhunyt **Nt. Sántha Pál**, nyugalmazott református lelképásztor. Mintegy 47 évi szolgálata idején esperes volt a Szilágysomlyói Egyházmegyében, püspök-helyettes a Királyhágómelléki Református Egyházkerületben. Szolgálatának utolsó részében a Nyugdíjpénztárnak volt igazgatója 15 éven keresztül. Temetése december 5-én pénteken délután 14 órától volt Zilahon, a református ravatalozóból. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

NYUGDÍJINTÉZET (Református.ro)

ÁTADTÁK A MAGYAR ÖRÖKSÉG-DÍJAT. A Magyar Tudományos Akadémia dísztermében december 20-án 53. alkalommal adták át a Magyar Örökség-díjat. A díjazottak között van az alapításának 700. évfordulóját ünneplő Pálos Rend, Herencsár Viktória cimbalomművész, Koch Sándor virológus professzor, Cs. Szabó László író, esszéíró, A 90 éves Hadtörténelmi Intézet és Múzeum, a több évtizedes „Beszélni nehéz” anyanyelvi mozgalom, valamint Esztergályos Jenő és az általa alapított Apáczai Kiadó. A díjjal korunk, valamint a 20. század első felének legjelentősebb magyar teljesítményeit jutalmazzák. Évente négy alkalommal hét-hét díjazott részesül az elismerésben. Az elmúlt években a Magyar Örökség-díjat megkapta többek között a Ghymes zenekar, a Piarista Rend, a Kolozsvári Református Kollégium, Tőkés László, Bójte Csaba, illetve posztumuszként Szelezky Zita művésznő is.

A PROTESTÁNS MÉDIA ALAPÍTVÁNY ÚJ BIBLIAFORDÍTÁSA. Károli Gáspár bibliafordításának utolsó revíziója (1908) után, 2008-ban megjelent ennek a mai nyelvre fordított újszövetségi része. **Kozma Zsolt** munkájának folytatásaként, más fordítók közreműködésével a Protestáns Média Alapítvány kiadásában várhatóan 2009 nyarán együtt lesz az egész Szentírás. A kis formátumú (15x10 cm) bibliofil Újszövetség megvásárolható az Erdélyi Református Egyházkerület iratterjesztésénél és a Teológia könyvtárban.

HOGY RÉGI POMPÁJÁBAN ÁLLHASSON... A Turul emlékmű talapzatának elkészítésére Zilahon a Református Egyházmegye Esperesi Hivatala adományozás céljára megnyitott a Raiffeisen Banknál két számlát (lej és forint): RO 17RZBR 0000 0600 0713 8511 (LEJ). RO 049RZBR 0000 0600 0713 8517 (FORINT). Előre is köszönjük Önöknek, hogy ezen nemes cél megvalósításához pénzadományokkal hozzájárulnak!

AZ EMLÉKMŰ BIZOTTSÁG

OLVASÓINKAT IS JUTALMAZTUK. Jutalomakciónk keretében külmunkatársaink mellett a 2008-as esztendő általunk legjobbnak tartott olvasói leveleinek szerzőit is jutalmaztuk. A három díjazott – **Béres Borbála**, Erdőgyarak; **Kovács Éva**, Mezőtelki; **Pelok Gabriella**, Nagyszalonta – jutalomkönyvekben részesült. 2009-ben is szeretettel várjuk olvasóink gyülekezeti beszámolóit, leveleit!

FÁBIÁN TIBOR felelős szerkesztő

HARANGSZÓ A VILÁGHÁLÓN IS! A Királyhágómelléki Református Egyházkerület 2009-ben huszadik évfolyamába lépő gyülekezeti lapja immár nem csak hagyományos, nyomtatott formában olvasható, hanem a világhálón is jelen van bővebb, frissebb, színesebb, naprakészebb tartalommal. Manapság már az egyházi sajtóban sem ismeretlen a világhálón való jelenlét, lapunk járt úton halad tehát, amikor internetes tartalmat is kínál olvasóinak a <http://harangszo.blogspot.com> oldalon. Abban a reménységben tesszük ezt, hogy a Harangszó internetes oldala nem csupán információs eszközként, de áldásul is szolgál olvasóink életében!

A SZERK.

POSTALÁDA. Ezúton mondunk köszönetet a szerkesztőségünkhöz levélben, e-mailben vagy egyéb módon eljuttatott ünnepi jókívánságokért (a részletes felsorolás lapunk internetes oldalán olvasható!)

Felsőbányáról érkezett **Hupka Józsefné Diószegi Katalin** villámlevele, melyben Biblia című versét küldte el szerkesztőségünknél. Íme két versszak levélírónk szerzeményéből: „A keresztyén egyház nagy feladata,/ Hogy a Szentírást soha elveszni ne hagyja,/ Mely évszázadok, évezredek óta,/ Az emberiség útmutatója, tanítója./ A keresztyén egyház nagy felelősége,/ Hogy a Szentírás üzenetét terjessze,/ Az egyszerű emberek nyelvén/ Minden hívő ember részére.”

IDÉZŐJEL

„A református mivolt egyben magyar mivoltot is jelent. A kettő olyan szoros kapcsolatban van egymással, mint a test és lélek az emberben, egyiknek léte a másik élete, az egyik megsemmisítése a másik halála.”

SASS KÁLMÁN

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,20 lej.

Felelős szerkesztő: Fábán Tibor. Olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Antal Attila, Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kurta-Tóth Beáta, Muhari István, Orbán Levente. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr 14. Tel.: 0259/434-664; 416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, <http://harangszo.blogspot.com> A terjesztés a lelkesítő hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Készült a nagyváradi Offset Print nyomdában. Felelős vezető: Gorzó Kálmán.